

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobců: **a) Ing. D. V., b) Ing. M. P., c) Ing. P. S.**, všichni zastoupeni JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2011, č. j. S-MHMP 432752/2010/OST/Hn/Jn, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Písečná Invest, a. s.**, se sídlem Bítovská 1227/60, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce b) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2016, č. j. 6 A 78/2011 – 83,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2016, č. j. 6 A 78/2011 – 83, **se** ve výroku II. a IV. **zrušuje** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** soudu k dalšímu řízení.
- II. Žalobci b) **se vrací** zaplacený soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad městské části Praha 8 vydal dne 24. 3. 2010 usnesení, jímž rozhodl, že žalobce b) není účastníkem řízení o odstranění stavby – mateřská školka, jesle č. 3 a hospodářská budova, Písečná 11, Praha 8 (dále jen „stavba“). Obdobně rozhodl i o dalších osobách, které se z titulu vlastnického práva k sousedním nemovitostem účastnily v řízení domáhaly. Žalovaný správní orgán spojil následná odvolání do jednoho řízení, jehož výsledkem byla oprava identifikace sídla žadatele o odstranění stavby, společnosti Písečná Invest, ve zbytku byla rozhodnutí o nepřiznání statusu účastníků řízení potvrzena.

[2] Žalobci a), b) a c) se u Městského soudu v Praze domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného. Namítali nesprávně zjištěný skutkový stav správními orgány a nepřezkoumatelnost

jejich rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Dále tvrdili, že usnesení o tom, že nejsou účastníky řízení o odstranění stavby, je nezákonné, neboť jejich vlastnická práva jsou v řízení přímo dotčena, jelikož jsou vlastníky bytů v nemovitostech nacházejících se na pozemcích sousedících se stavbou.

[3] Městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Dospěl k závěru, že žalobcům nesvědčí právo stát se účastníky řízení dle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť nemohou být rozhodnutím přímo dotčeni na svých právech nebo povinnostech.

[4] Nejvyšší správní soud tento rozsudek na základě kasační stížnosti žalobce b) rozhodnutím ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1 As 62/2015 - 32, publ. č. 3285/2015 Sb. NSS., zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. Konstatoval, že městský soud sice správně zvolil kritérium míry přiměřené poměrům pro posouzení přímého dotčení žalobců, avšak tyto obvyklé poměry nesprávně posuzoval vzhledem k obdobné demolicí. Dle Nejvyššího správního soudu však bylo nutné překročení míry přiměřené poměrům zkoumat nikoliv vzhledem k obdobné demolicí, ale ve vztahu k dané lokalitě (jde o obytnou zónu s několika bytovými domy v bezprostřední blízkosti stavby). Městský soud se tak měl jednotlivými možnými imisemi souvisejícími s odstraňováním stavby zabývat. Pokud by přitom dospěl k závěru, že některá z nich představuje přímé dotčení žalobce nad míru přiměřenou poměrům dané lokality, měl mu právo účastnit se řízení přiznat.

II. Nové posouzení věci městským soudem

[5] Městský soud žaloby poté, co mu byla věc vrácena, opět zamítl. Uvedl, že dle § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníky správního řízení též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. V případě vlastnictví sousední nemovitosti se může jednat o dotčení vlastnických práv k ní, jestliže zamýšlený záměr (odstranění stavby) může mít přímý vliv na držbu, užívání či nakládání s příslušnou nemovitostí. Tento závěr nelze aplikovat tak, že by kterémukoliv vlastníku přilehlé nemovitosti svědčilo bez dalšího právo účastnit se řízení o odstranění stavby pouze z důvodu, že jeho právo bude dočasnými průvodními jevy stavební činnosti pravděpodobně ovlivněno.

[6] Klíčovým pojmem § 27 odst. 2 je *přímé dotčení*. Po provedení jeho výkladu v kontextu judikatury správních soudů dospěl městský soud k závěru, že v případě odstranění stavby by šlo o potenciální přímé dotčení vlastnického práva vlastníků sousedních pozemků tehdy, pokud by výsledek činnosti, tedy absence doposud existující stavby, znamenal pro tyto osoby změnu v obsahu jejich vlastnického práva. Takové potenciální následky pro vlastní nemovitosti však žalobci v řízení před správními orgány ani v řízení před soudem nenamítali.

[7] Pokud pak jde o vliv průvodních projevů odstraňování stavby, je rozhodné, zda dotčení práva žalobců dosahuje dotčení definovaného jako *míra nepřiměřená poměrům*. Toto kritérium lze posoudit pouze na základě konkrétní představy o způsobu provedení zamýšlených bouracích prací. Jedině z těchto konkrétních okolností a z posouzení situace v dotčeném území může vyplynout závěr, že by v důsledku takto prováděných prací mohlo dojít k zásahu do práv třetích osob, který by již překračoval míru přiměřenou poměrům.

[8] Z hlediska výše uvedeného tak lze jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak žalovaného shledat srozumitelným, přezkoumatelným a logickým, a to i přes stručnost odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Pokud totiž žalobci v řízení vymezili jako důvod, pro který se domnívají, že jsou účastníky řízení, pouze fakt, že jsou vlastníky

nemovitostí v blízkém okolí a že při bourání vždy dochází k obtěžování imisemi, šlo o vymezení nedostatečné.

[9] Co se týče jednotlivých konkrétních imisí, ani u jedné z nich neshledal městský soud naplnění kritéria *míry přiměřené poměrům*. Při posuzování možného hluku vycházel z akustické studie z října 2008 a dovedl, že hlukové zatížení budov, ve kterých se nachází bytové jednotky ve vlastnictví žalobců, nepřekročí hygienické limity pro chráněný venkovní prostor staveb stanovené právním předpisem. Prašný materiál má být poté plachtován nebo kropen, aby jeho povrch nevysychal, oplachtování má být použito i při odvozu suti, nákladní auta mají být před výjezdem na veřejnou komunikaci čistěna. Ze všech takto stanovených podmínek lze dovést, že ani obtěžování okolí prachovými imisemi nebude v době odstraňování stavby takového rozsahu, aby bylo možné toto zatížení hodnotit jako skutečnost zakládající účastenství žalobců v řízení o odstranění stavby.

[10] Odstraňovaná stavba není přímo spojena s obytnými domy, ve kterých žalobci vlastní bytové jednotky. Za této situace není zřejmé, jakým způsobem by nemovitosti ve vlastnictví žalobců mohly být ohroženy v důsledku vibrací. Pokud jde o azbest, nakládání s ním je upraveno příslušnými právními předpisy, podle kterých musí být při jejich likvidaci postupováno. Samotný výskyt azbestu a nakládání s ním nepředstavuje nebezpečí pro zdraví žalobců ani narušení jejich vlastnických práv. Staveniště má být oploceno, takže žalobci se nemohou dostat do bezprostředního kontaktu s uvedeným nebezpečným odpadem.

[11] V souvislosti se shora uvedenými imisemi žalobci ostatně neuvedli žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly představovat zásah do jejich práv v míře nepřiměřené poměrům. Za splnění tohoto předpokladu, to je zásahu do práv v míře nepřiměřené poměrům, nelze považovat krátkodobé působení důsledku povoleného odstranění předmětné stavby. Na základě podkladů založených ve správním spise lze mít naopak za to, že odstraňování stavby bude probíhat takovým způsobem, který nijak nezasáhne do práv žalobců užívat byty v sousedících domech, toto právo nebude ani po dobu odstraňování stavby nijak omezeno.

III. Kasační stížnost

[12] Žalobce b) (dále též „stěžovatel“) brojí proti rozsudku kasační stížností namítaje jeho nepřezkoumatelnost a nezákonnost, tedy důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Předem uvádí, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 29. 7. 2015. Městskému soudu bylo uloženo, aby se ve vztahu k žalobním námitkám zabýval jednotlivými imisemi, přičemž *„pokud by přitom dospěl k závěru, že některá z nich představuje přímé dotčení stěžovatele nad míru přiměřenou poměrům v dané lokalitě, měl mu právo účastnit se řízení příznat“*. Z napadeného rozsudku však není zřejmé, jak soud zkoumal a hodnotil obvyklé poměry dané lokality, natož aby je porovnal s tím, nakolik bude tento stav zhoršen při provádění demoličních prací.

[14] Soud zcela nesprávně postavil rovnítko mezi limity stanovenými právními předpisy a mírou přiměřenou poměrům. Zda se jedná o činnost akceptovatelnou s ohledem na požadavky právních předpisů, je však rozhodné při zkoumání, zda je daný záměr přípustný či nikoliv, ne pro posuzování okruhu účastníků povolujícího řízení. Činnost, která je povolena, musí splňovat požadavky stanovené právními předpisy, což však neznamená, že by se stavebního či jiného

povolujícího řízení nemohli účastnit dotčení vlastníci (tedy že by se mohli účastnit pouze v případě, že by činnost nebyla povolena).

[15] Odstranění stavby vyvolá značnou hlukovou zátěž okolních nemovitostí, což se přímo dotkne vlastnického práva stěžovatele. Ve věci použitá hluková studie není bezvadným podkladem pro rozhodnutí. Z toho důvodu je vadné a v řízení nepoužitelné i stanovisko hygienické stanice, které se o ni opírá. Stanovisky správních orgánů zahrnutými ve správním spisu je dále prokázáno, že okolí bude při odstraňování stavby zatěžováno prachem, čímž je potvrzeno dotčení práv vlastníků sousedních nemovitostí.

[16] Odstranění stavby s sebou nese mimo jiné náročné bourací práce při likvidaci železobetonového skeletu, které budou zdrojem vibrací. S uvedenými negativními vlivy se pojí i doprava těžkými nákladními automobily odvážejíci sut'.
.

[17] Okolí může být obtěžováno nebezpečnými odpady, zejména azbestem, který se v odstraňované stavbě vyskytuje. Není předložen souhlas orgánu vykonávajícího státní správu na úseku odpadového hospodářství k nakládání s nebezpečnými odpady.

[18] Vším výše uvedeným, a to každým z vlivů zvlášt', minimálně však v jejich souhrnu, může dojít a dojde po dobu provádění odstranění stavby ke zhoršení životního prostředí v dané lokalitě a k narušení kvality prostředí, což povede i k narušení pohody bydlení v bytě stěžovatele. Pohoda bydlení je přitom rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, čj. 2 As 44/2005 - 116, definována jako souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení. Není přitom rozhodné, zda se bude jednat o obtěžování trvalé (vycházející ze samotné podstaty stavby) nebo přechodné (po dobu odstraňování stavby). Z žádného právního předpisu nelze dovodit, že by pro účastenství ve správním řízení bylo nezbytné, aby vlivy dotýkající se zásahu do vlastnického práva byly trvalé.

[19] V zásadě všechny uvedené složky budou přitom v daném případě odstraňováním předmětných staveb nad obvyklé poměry daného místa narušeny. Tím se však soud nezabýval. S ohledem na velikost odstraňované stavby a na skutečnost, že nemovitost stěžovatele se nachází v jejím sousedství, je nepochybné, že zátěž vyvolaná jejím odstraňováním je zátěží nad míru přiměřenou poměrům: jinak se jedná o obytné území bez rušivých vlivů z okolních objektů. V daném případě se navíc nemá posuzovat, zda jsou negativní vlivy stavby obdobné jako u jiné demolice, ale zda se jedná o vlivy, jež mohou negativně přímo zasáhnout do vlastnického práva stěžovatele.

[20] Účast ve správních řízeních je jedním z nástrojů ochrany vlastnického, ústavně zaručeného práva. Jen při účasti stěžovatele (a ostatních dotčených vlastníků) v daném řízení je možno zajistit, že při provádění demolice budou chráněny i jeho zájmy, což je významné pro vydání rozhodnutí na základě úplných a správných podkladů (jak konstatuje i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 3. 2009, č. j. 4 As 71/2008 – 123).

[21] Dále stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost jak rozhodnutí žalovaného, tak i městského soudu. Není jasné, na základě čeho dospěl správní orgán k závěru, že nemovitost stěžovatele je dostatečně daleko k tomu, aby bylo zamezeno přenosu negativních vlivů způsobených odstraňováním stavby. Dále není z rozsudku patrné, jak soud hodnotil poměry přiměřené dané lokalitě a jaký zásah do těchto poměrů budou působit negativní vlivy odstraňování dané stavby, jak hodnotil negativní vlivy povolované stavby atd.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[22] Dle osoby zúčastněné na řízení se městský soud jednotlivými imisemi (hlukem, prachem, vibracemi a azbestem) právě z hlediska obvyklých poměrů dané lokality zabýval. Námitku týkající se obsahu azbestu v odstraňované stavbě navíc považuje osoba zúčastněná za nadbytečnou, neboť v souladu s pravomocným rozhodnutím o odstranění stavby již došlo k odstranění azbestu.

[23] Otázka nepřezkoumatelnosti obou rozhodnutí ve správním řízení byla Nejvyšším správním soudem vyřešena v bodě 5 zrušujícího rozsudku tak, že rozhodnutí jsou přezkoumatelná.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[24] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou.

[25] K přípustnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. *je kasační stížnost nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.* Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je nutno v souladu s ustálenou judikaturou interpretovat tak, že brání Nejvyššímu správnímu soudu v tom, aby se v řízení o opakované kasační stížnosti za nezměněného skutkového a právního stavu vyjadřoval k námitkám, které ve svém dřívějším rozsudku označil za nedůvodné, neboť také tímto závěrem svého předchozího rozsudku v dané věci je vázán. V opakované kasační stížnosti může účastník řízení napadnout jedině nesprávnou realizaci závazného právního názoru či pokynu a závěry z ní vyplývající, případně zpochybnit otázky, které nemohly být předmětem první kasační stížnosti [srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, publikované pod č. 2365/2011 Sb. NSS, bod 28 nebo náleží Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 136/05 ze dne 8. 6. 2005 (N 119/37 Sb. NU 519)].

[26] Kasační stížnost je přípustná, neboť městský soud nepostupoval v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[27] Důvodnost kasační stížnosti poté posoudil Nejvyšší správní soud v mezích této námitky a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[28] Kasační stížnost je důvodná.

[29] Dle § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníky správního řízení „další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech“.

[30] Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku, pro naplnění této definice účastenství postačuje pouhá *možnost* přímého dotčení na právech nebo povinnostech rozhodnutím, které má být ve správním řízení vydáno. Tato možnost přitom musí být reálně myslitelná, nikoliv pouze hypotetická. Zároveň musí být splněna podmínka, že práva nebo

povinnosti mohou být rozhodnutím dotčeny *přímo*, tedy bezprostředně. Je povinností správního orgánu v jednotlivých případech posoudit, kteří z vlastníků „sousedních“ pozemků a staveb na nich mohou být konkrétním rozhodnutím dotčeni přímo.

[31] Právním pojmem *přímé dotčení* se v souvislosti se stavebním řízením zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008 – 48, a dovodil, že „neurčitý právní pojem „přímo dotčen na vlastnickém právu“ ve smyslu § 34 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 je nutno interpretovat vždy s ohledem na okolnosti spočívající v povaze umísťované stavby a jejích možných dopadech na okolí.“ V návaznosti na toto rozhodnutí poté v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011 – 91 dovodil, že je „přímým dotčením nutno rozumět takovou možnou změnu poměrů v lokalitě vyvolanou zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických či jiných relevantních práv těmi, kdo tato práva mají.“

[32] Stěžovatel jak v žalobě, tak i v kasační stížnosti svými námitkami tvrdí dotčení svého vlastnického práva ve vztahu k procesu odstraňování stavby (hluk spojený s demolicí, odvozem sutí, vibrace, prašnost...), jeho tvrzení nejsou obecná a nekonkrétní, jak uvádí městský soud. Naopak, *možnost* dotčení, na kterou stěžovatel poukazuje, je konkrétní a reálně představitelná. Nejvyšší správní soud poté dospěl v předchozím rozsudku ve věci k tomu, že tyto imise jsou relevantní jako faktory, které mohou *míru přiměřenou poměrům* překročit. Z toho důvodu zavázal městský soud, aby tyto imise posoudil vzhledem k jejich možnému překročení obvyklých poměrů panujících v dané lokalitě.

[33] Městský soud se však tohoto úkolu zhostil pouze polovičatě. Kromě právních závěrů, které uvedl i ve svém zrušeném rozsudku, se laicky zabýval jednotlivými imisemi, k nimž může v důsledku odstraňování stavby dojít. Ty však hodnotil nikoliv ve vztahu k poměrům dané lokality, ale opět pouze vzhledem ke skutečnosti, že jde o demolici.

[34] Vycházel z podkladů založených ve správním spise – konkrétně z akustické studie z října 2008, z projektové dokumentace, ze souhlasného stanoviska odboru ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy a ze stanovisek Hygienické stanice a Odboru životního prostředí Úřadu městské části Prahy 8 z prosince 2009. Dovodil, že při dodržení podmínek a postupů zde stanovených nedojde k dotčení vlastníků okolních nemovitostí nad míru přiměřenou poměrům, neboť hluk při bourání stavby nepřekročí hygienické limity, prašnost se bude zmírňovat vlhčením, nákladní automobily odvázející suť budou omývány, aby neznečišťovaly silnice, stavba bude oplocena, aby se nikdo nedostal do kontaktu s azbestem a tak podobně.

[35] Právě ty skutečnosti, pro které soud neshledal naplnění přímého dotčení žalobce „nad míru přiměřenou poměrům“ jsou předmětem řízení o povolení stavby, nemohou být správním orgánem presumovány na samém počátku řízení a jsou důvodem pro připuštění dotčených osob jako jeho účastníků. V něm mohou, na základě seznámení se s dokumentací pro odstranění stavby namítat případnou nedostatečnost přijatých opatření, resp. přijetí dalších konkrétních opatření. Stavební úřad pak jejich požadavkům vyhoví a v rámci podmínek pro provedení odstranění stavby taková opatření uloží, nebo bude konstatovat dostatečnost žadatelem navržených opatření. To vše ale v rámci meritorního projednání žádosti za účasti potenciálně přímo dotčených třetích osob.

[36] Hodnocení situace městským soudem stále vyvolává dojem, že pokud nebude demolice hlučnější, prašnější či nebezpečnější než jiné podobné demolice, nemohou být práva vlastníků sousedních nemovitostí dotčena.

[37] Takový právní názor je však chybný. Otázka, již je třeba zodpovědět pro posouzení možného účastnictví v řízení o odstranění stavby, totiž zní: Jaké poměry obvykle panují v obytné zóně s městskou zelení a několika bytovými domy? Překročí tyto poměry demolice objektu, který se v této obytné zóně, v bezprostřední blízkosti bytových domů, nachází?

[38] Pokud by byla odpověď na tuto otázku kladná, byl by to důvod přiznat stěžovateli pozici účastníka řízení.

[39] Městský soud tuto otázku nejen nezodpověděl, ale ani si ji nepoložil. Důležité je přitom poukázat na fakt, že pro přiznání pozice účastníka řízení postačí pouhá *možnost* přímého dotčení jeho práv. Posouzení, které městský soud provedl, tuto skutečnost nereflektuje. Přeskakuje otázku *možnosti* a rovnou věcně posuzuje, zda práva dotčena budou, nebo nebudou a dospívá k závěru, že pokud budou ve věci dodrženy veřejnoprávní požadavky, práva sousedů dotčena nebudou. Je nutné poznamenat, že pokud by soudy takto presumovaly správnost postupu správních orgánů, nebyl by pro existenci správního soudnictví důvod. Přijetí takovéto konstrukce by znamenalo, že účastnictví vlastníků sousedních nemovitostí by se omezovalo pouze na ty situace, kde by bylo z obsahu správního spisu patrné, že některé veřejnoprávní limity nebudou dodrženy. Tedy na situace, kdy bude prakticky jisté, že jejich práva dotčena budou. Takový závěr by však koncepci účastnictví v řízení, kdy pro jeho přiznání postačuje pouhá možnost dotčení, odporoval.

[40] K tomu Nejvyšší správní soud připomíná, že podstatou nyní projednávané věci není povolení či nepovolení odstranění stavby, ale pouze to, zda do rozhodování o tomto povolení budou mít přístup i vlastníci nemovitostí v bezprostředním okolí. O této dílčí otázce se vede řízení již více než šest let, což je doba, za kterou by s velkou pravděpodobností mohly být vypořádány případné námitky a připomínky těchto osob, kdyby byly do řízení „vpuštěny“ z titulu možného přímého dotčení jejich práv již na samém počátku.

[41] Vzhledem k tomu, že městský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu a neposoudil otázku dotčení práv stěžovatele nad míru přiměřenou poměrům dané lokality, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Jako takové je Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.), přičemž v dalším řízení je městský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

[42] Druhým výrokem rozhodl soud o vrácení zaplaceného soudního poplatku stěžovateli. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl v rozhodnutí ze dne 16. 2. 2016, č. j. 10 Afs 186/2014 - 60 k závěru, že „[ú]častník řízení podávající ve své věci opakovaně kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu vydanému poté, kdy bylo předcházející rozhodnutí ke kasační stížnosti tébož účastníka Nejvyšším správním soudem zrušeno, již není povinen soudní poplatek za tuto další kasační stížnost platit, pokud ve věci již jednou tento poplatek zaplatil (§ 6a odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).“

[43] Stěžovatel zaplatil soudní poplatek ve výši 5.000 Kč v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 As 62/2015. Z důvodu, že městský soud poté nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, podal stěžovatel v téže věci nyní projednávanou kasační stížnost, za kterou rovněž zaplatil soudní poplatek ve výši 5.000 Kč. Vzhledem k závěrům rozšířeného senátu však k jeho platbě povinen nebyl. Má proto právo na jeho vrácení dle ustanovení § 10 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2016

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu